

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2011/16/UE A CONSILIULUI

din 15 februarie 2011

privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 113 și 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

(1) În această eră a globalizării, nevoia de asistență reciprocă între statele membre în domeniul fiscal este mai acută ca oricând. Mobilitatea contribuabililor, numărul tranzacțiilor transfrontaliere și internaționalizarea instrumentelor financiare au cunoscut o dezvoltare puternică, ceea ce îngreunează stabilirea corectă a taxelor și impozitelor de către statele membre. Această dificultate din ce în ce mai mare afectează funcționarea sistemelor de impozitare și atrage după sine apariția dublei impuneri, fapt care incită la fraudă fiscală și evaziune fiscală, competențele de control rămânând la nivel național. Ea pune așadar în pericol funcționarea pieței interne.

(2) În consecință, un stat membru nu își poate gestiona sistemul de impozitare intern, în special în ceea ce privește impozitarea directă, în lipsa unor informații din partea altor state membre. Pentru contracararea efectelor negative ale acestui fenomen, este indispensabil să se instituie o nouă cooperare administrativă între administrațiile fiscale ale statelor membre. Este necesar

să se creeze instrumente care să permită instaurarea încrederii între statele membre, prin instituirea de norme, obligații și drepturi identice pentru toate statele membre.

(3) Prin urmare, ar trebui adoptată o abordare cu totul nouă, prin elaborarea unui text nou care să confere statelor membre prerogativele necesare unei cooperări eficiente la nivel internațional, în vederea contracarării efectelor negative asupra pieței interne ale globalizării în continuă creștere.

(4) În acest context, actuala Directivă 77/799/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe și al impozitării primelor de asigurare ⁽³⁾ nu mai asigură măsurile corespunzătoare. Deficiențele profunde ale acesteia au fost examinate de grupul de lucru ad hoc al Consiliului în materie de fraudă fiscală, în cadrul unui raport elaborat în 22 mai 2000, și mai recent în Comunicarea Comisiei privind prevenirea și combaterea abuzurilor corporative și financiare din 27 septembrie 2004 și în Comunicarea Comisiei privind necesitatea elaborării unei strategii coordonate de îmbunătățire a luptei împotriva fraudei fiscale din 31 mai 2006.

(5) Directiva 77/799/CEE, chiar modificată ulterior, a fost concepută într-un context diferit de cerințele actuale ale pieței interne și nu mai permite îndeplinirea noilor cerințe în materie de cooperare administrativă.

(6) Ținând cont de numărul și de importanța adaptărilor necesare ale Directivei 77/799/CEE, o simplă modificare a acesteia nu ar fi suficientă pentru îndeplinirea obiectivelor prezentate mai sus. Directiva 77/799/CEE ar trebui așadar abrogată și înlocuită de un nou instrument juridic. Acest instrument ar trebui să se aplice taxelor și impozitelor directe și indirecte care în prezent nu fac obiectul legislației Uniunii. În acest sens, prezenta nouă directivă este considerată ca fiind instrumentul adecvat pentru a permite o cooperare administrativă eficientă.

⁽¹⁾ Avizul din 10 februarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Avizul din 16 iulie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO L 336, 27.12.1977, p. 15.

- (7) Prezenta directivă se bazează pe realizările Directivei 77/799/CEE, însă prevede norme mai clare și mai precise care să reglementeze cooperarea administrativă dintre statele membre, în cazul în care acest lucru este necesar, în scopul de a institui, în special în ceea ce privește schimbul de informații, o sferă mai largă de cooperare administrativă între statele membre. Ar trebui, de asemenea, ca norme mai clare să facă posibilă în special includerea tuturor persoanelor juridice și fizice din Uniune, ținând seama de gama tot mai largă de construcții juridice, inclusiv, dar fără a se limita la construcțiile tradiționale cum ar fi trusturile, fundațiile și fondurile de investiții, precum și orice nou instrument care poate fi instituit de către contribuabilii din statele membre.
- (8) Este necesar să existe un contact mai direct între birourile locale sau naționale responsabile de cooperarea administrativă din statele membre, regula fiind comunicarea între birourile centrale de legătură. Lipsa contactelor directe conduce la ineficiență, la utilizarea insuficientă a mecanismelor de cooperare administrativă și la întâzieri în comunicarea informațiilor. Prin urmare, este necesar să se prevadă dispoziții care să permită contacte mai directe între servicii în vederea unei cooperări mai eficiente și mai rapide. Repartizarea de competențe departamentelor de legătură ar trebui prevăzută în cadrul dispozițiilor interne ale fiecărui stat membru.
- (9) Statele membre ar trebui să facă schimb de informații privind cazuri specifice în cazul în care acest lucru este solicitat de un alt stat membru și să facă demersurile necesare pentru a obține aceste informații. Standardul „relevanței previzibile” are rolul de a crea condițiile pentru schimbul de informații în domeniul fiscal în cea mai mare măsură posibilă și, în același timp, de a clarifica faptul că statele membre nu au posibilitatea de a se implica în „anchete pentru găsirea probelor” sau de a solicita informații puțin probabil a fi relevante pentru veniturile impozabile ale unui contribuabil dat. Articolul 20 din prezenta directivă cuprinde cerințe procedurale; aceste dispoziții ar trebui interpretate într-un mod mai larg, pentru a nu împiedica schimbul efectiv de informații.
- (10) Este recunoscut faptul că schimbul automat obligatoriu de informații fără condiții preliminare reprezintă cea mai eficientă modalitate de îmbunătățire a evaluării corecte a taxelor și impozitelor în situații transfrontaliere și de combatere a fraudei. În acest scop, ar trebui urmată în consecință o abordare pe etape, începând cu schimbul automat de informații disponibil pe cinci categorii și revizuirea dispozițiile relevante în urma unui raport al Comisiei.
- (11) Schimbul spontan de informații între statele membre ar trebui de asemenea intensificat și încurajat.
- (12) Ar trebui prevăzute termenele-limită pentru furnizarea de informații în temeiul prezentei directive pentru a asigura faptul că schimbul de informații se produce la timp și, în consecință, este eficace.
- (13) Este important să li se permită funcționarilor din cadrul administrației fiscale a unui stat membru să fie prezenți pe teritoriul unui alt stat membru.
- (14) Deoarece situația fiscală a uneia sau a mai multor persoane impozabile stabilite în mai multe state membre prezintă adesea un interes comun sau complementar, este necesar să se prevadă posibilitatea ca aceste persoane să fie controlate simultan de către două sau mai multe state membre, prin acord reciproc și pe bază de voluntariat.
- (15) Ținând cont de obligația legală din unele state membre de a notifica contribuabilului deciziile și actele referitoare la obligațiile sale fiscale și de dificultățile întâmpinate din acest motiv de autoritățile fiscale, inclusiv atunci când contribuabilul s-a stabilit într-un alt stat membru, este de dorit ca, în aceste cazuri, autoritățile fiscale să poată solicita cooperarea autorităților competente ale statului membru în care s-a stabilit contribuabilul.
- (16) Transmiterea unui feedback cu privire la informațiile trimise va încuraja cooperarea administrativă dintre statele membre.
- (17) Este necesar să existe o colaborare între statele membre și Comisie pentru a face posibil studiul continuu al procedurilor de cooperare și schimbul de experiență și de bune practici în domeniile de interes.
- (18) În scopul eficienței cooperării administrative, este important ca, sub rezerva restricțiilor prevăzute în prezenta directivă, informațiile și documentele obținute în temeiul prezentei directive să poată fi utilizate și în alte scopuri de către statele membre care le-au primit. Este, de asemenea, important ca statele membre să poată transmite informațiile respective unei țări terțe, în anumite condiții.
- (19) Ar trebui să fie clar definite și delimitate situațiile în care un stat membru solicitat poate refuza furnizarea de informații, ținând seama de anumite interese private, care ar trebui să fie protejate, precum și de interesul public.
- (20) Statul membru nu ar trebui însă să refuze transmiterea informațiilor pe motiv că nu are un interes național sau că informațiile sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent sau de administrator, sau pe motiv că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.
- (21) Prezenta directivă cuprinde norme minime și, prin urmare, nu ar trebui să afecteze dreptul statelor membre de a iniția o cooperare extinsă cu alte state membre în temeiul legislației lor interne sau în cadrul acordurilor bilaterale sau multilaterale încheiate cu alte state membre.

- (22) Ar trebui de asemenea precizat faptul că, atunci când un stat membru oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezenta directivă, el nu ar trebui să refuze o astfel de cooperare extinsă cu alte state membre care doresc să inițieze o astfel de cooperare extinsă reciprocă.
- (23) Schimbul de informații ar trebui să se desfășoare prin intermediul unor formulare, formate și canale de comunicare standardizate.
- (24) Este necesară o evaluare a eficacității cooperării administrative, în special pe bază de statistici.
- (25) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive se adoptă în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.
- (26) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional pentru o mai bună legislație, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele și în interesul Uniunii, tabelele de corespondență care să ilustreze, pe cât posibil, corelația dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.
- (27) Toate schimburile de informații menționate în prezenta directivă fac obiectul dispozițiilor de punere în aplicare a Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽²⁾ și a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date ⁽³⁾. Cu toate acestea, este oportun să se ia în considerare limitarea anumitor drepturi și obligații prevăzute de Directiva 95/46/CE, pentru a proteja interesele menționate la articolul 13 alineatul (1) litera (e) din directiva menționată. Această limitare este necesară și proporțională, având în vedere pierderile potențiale de venituri pentru statele membre și importanța crucială a informațiilor care fac obiectul prezentei directive în combaterea eficientă a fraudei.
- (28) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.
- (29) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume instituirea unei cooperări administrative eficiente între statele membre în vederea contracarării efectelor

negative ale globalizării în creștere asupra pieței interne, nu poate fi îndeplinit în mod satisfăcător de către statele membre și, din motive de uniformitate și eficacitate, poate fi îndeplinit mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

(1) Prezenta directivă prevede normele și procedurile conform cărora statele membre cooperează între ele în vederea realizării unui schimb de informații care este în mod previzibil relevant pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale statelor membre în privința taxelor și impozitelor menționate la articolul 2.

(2) De asemenea, prezenta directivă prevede dispoziții pentru schimbul de informații prin mijloace electronice, menționat la alineatul (1), precum și norme și proceduri conform cărora statele membre vor coopera cu Comisia pe teme de coordonare și evaluare.

(3) Prezenta directivă nu afectează aplicarea în statele membre a normelor privind asistența reciprocă în materie penală. De asemenea, prezenta directivă nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații a statelor membre în temeiul altor instrumente juridice, inclusiv acorduri bilaterale sau multilaterale, în ceea ce privește cooperarea administrativă extinsă.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică tuturor tipurilor de taxe și impozite percepute de către sau în numele unui stat membru sau al subdiviziunilor teritoriale sau administrative ale acestuia, inclusiv autoritățile locale.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), prezenta directivă nu se aplică taxei pe valoarea adăugată și nici taxelor vamale sau accizelor care fac obiectul unei alte legislații a Uniunii privind cooperarea administrativă dintre statele membre. Prezenta directivă nu se aplică nici contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială plătitibile statului membru, unei subdiviziuni a acestuia sau instituțiilor de securitate socială de drept public.

⁽¹⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

⁽²⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽³⁾ JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

(3) Taxele și impozitele, astfel cum sunt menționate la alineatul (1), nu se interpretează în niciun caz ca incluzând:

- (a) taxele, cum ar fi cele pentru certificate și alte documente emise de autoritățile publice; sau
- (b) contribuțiile de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilitățile publice.

(4) Prezenta directivă se aplică taxelor și impozitelor menționate la alineatul (1), percepute în cadrul teritoriului unde tratatele sunt aplicabile în temeiul articolului 52 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „autoritate competentă” a unui stat membru înseamnă autoritatea care a fost desemnată ca atare de către statul membru respectiv. Atunci când acționează în temeiul prezentei directive, biroul central de legătură, un departament de legătură sau un funcționar competent este considerat, de asemenea, autoritate competentă prin delegare, conform articolului 4;
2. „birou central de legătură” înseamnă biroul care a fost desemnat ca fiind responsabilul principal pentru contactele cu alte state membre în domeniul cooperării administrative;
3. „departament de legătură” înseamnă orice birou, altul decât biroul central de legătură, care a fost astfel desemnat în vederea schimbului direct de informații în temeiul prezentei directive;
4. „funcționar competent” înseamnă orice funcționar care este autorizat să facă schimb direct de informații în temeiul prezentei directive;
5. „autoritate solicitantă” înseamnă biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar competent al unui stat membru care înaintează o cerere de asistență în numele autorității competente;
6. „autoritate solicitată” înseamnă biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar competent al unui stat membru care primește o cerere de asistență în numele autorității competente;
7. „anchetă administrativă” înseamnă toate controalele, verificările și alte acțiuni întreprinse de statele membre în exercitarea atribuțiilor lor, în scopul asigurării aplicării corecte a legislației fiscale;
8. „schimb de informații la cerere” înseamnă schimbul de informații efectuat pe baza unei cereri adresate de statul membru solicitant statului membru solicitat într-un caz specific;
9. „schimb automat” înseamnă comunicarea sistematică a informațiilor predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite. În contextul articolului 8, informațiile disponibile se referă la informații din dosarele fiscale ale statelor membre care comunică informațiile respective, care pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și procesare a informațiilor din acel stat membru;
10. „schimb spontan” înseamnă comunicarea nesistematică, în orice moment și fără o cerere prealabilă, a unor informații către un alt stat membru;
11. „persoană” înseamnă:
 - (a) o persoană fizică;
 - (b) o persoană juridică;
 - (c) atunci când legislația în vigoare prevede acest lucru, o asociație de persoane căreia îi este recunoscută capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statutul de persoană juridică; sau
 - (d) orice altă construcție juridică, indiferent de natura sau forma acesteia, fie că are sau nu personalitate juridică, care deține sau gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe sau impozite care fac obiectul prezentei directive;
12. „prin mijloace electronice” înseamnă prin utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor, și prin utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;
13. „rețea CCN” înseamnă platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (CCN) dezvoltată de Uniune pentru a asigura toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

Articolul 4

Organizare

- (1) Fiecare stat membru informează Comisia, în termen de o lună începând cu 11 martie 2011, cu privire la autoritatea competentă pe care o desemnează în temeiul prezentei directive și informează Comisia fără întârziere cu privire la orice eventuală schimbare a acesteia.

Comisia pune aceste informații la dispoziția celorlalte state membre și publică lista autorităților statelor membre în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Autoritatea competentă desemnează un singur birou central de legătură. Autoritatea competentă este responsabilă de informarea Comisiei și a celorlalte state membre cu privire la acesta.

Biroul central de legătură poate fi desemnat, de asemenea, responsabil de contactele cu Comisia. Autoritatea competentă este responsabilă de informarea Comisiei cu privire la acest lucru.

(3) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate desemna departamente de legătură cu competențe repartizate conform legislației sau politicii sale naționale. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista departamentelor de legătură și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei.

(4) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate desemna funcționari competenți. Biroul fiscal de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor funcționari competenți și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei.

(5) Funcționarii implicați în cooperarea administrativă în temeiul prezentei directive sunt considerați, în orice situație, ca fiind funcționari competenți în acest sens, în conformitate cu condițiile prevăzute de autoritățile competente.

(6) Atunci când un departament de legătură sau un funcționar competent trimite sau primește o cerere sau un răspuns la o cerere de cooperare, acesta informează biroul central de legătură din statul său membru, conform procedurilor prevăzute de acesta din urmă.

(7) Atunci când un departament de legătură sau un funcționar competent primește o cerere de cooperare care necesită o acțiune în afara competenței care i-a fost repartizată conform legislației sau politicii naționale a statului său membru, el transmite fără întârziere această cerere biroului central de legătură al statului său membru și informează autoritatea solicitantă. Într-un astfel de caz, perioada prevăzută la articolul 7 începe în ziua următoare transmiterii cererii de cooperare către biroul central de legătură.

CAPITOLUL II

SCHIMBUL DE INFORMAȚII

SECȚIUNEA I

Schimbul de informații la cerere

Articolul 5

Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere

La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată comunică autorității solicitante orice informații la care se face referire la

articolul 1 alineatul (1) pe care le deține sau pe care le obține în urma anchetelor administrative.

Articolul 6

Anchete administrative

(1) Autoritatea solicitată asigură efectuarea oricăror anchete administrative necesare pentru a obține informațiile menționate la articolul 5.

(2) Cererea menționată la articolul 5 poate conține solicitarea motivată a unei anchete administrative specifice. În cazul în care autoritatea solicitată decide că nu este necesară nicio anchetă administrativă, aceasta comunică de îndată autorității solicitante motivele acestei decizii.

(3) Pentru a obține informațiile solicitate sau a efectua ancheta administrativă cerută, autoritatea solicitată urmează aceleași proceduri ca atunci când acționează din proprie inițiativă sau la cererea unei alte autorități din statul său membru.

(4) Atunci când autoritatea solicitantă i-o solicită în mod expres, autoritatea solicitată transmite documente originale, cu condiția ca acest lucru să nu contravină dispozițiilor în vigoare în statul membru al autorității solicitate.

Articolul 7

Termene

(1) Autoritatea solicitată furnizează informațiile prevăzute la articolul 5 în cel mai scurt timp posibil și în termen de cel mult șase luni de la data primirii cererii.

Cu toate acestea, în cazul în care autoritatea solicitată deține deja informațiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de două luni de la data respectivă.

(2) Pentru anumite cazuri speciale, autoritatea solicitantă și cea solicitată pot conveni asupra unor termene diferite de cele prevăzute la alineatul (1).

(3) Autoritatea solicitată confirmă autorității solicitante, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea unei cereri fără întârziere și, în orice caz, în termen de cel mult șapte zile lucrătoare de la primire.

(4) În termen de o lună de la primirea cererii, autoritatea solicitată notifică autorității solicitante orice nereguli ale cererii, precum și nevoia unor eventuale informații suplimentare. Într-un astfel de caz, termenele prevăzute la alineatul (1) se calculează din ziua următoare celei în care autoritatea solicitată primește informațiile suplimentare necesare.

(5) În cazul în care autoritatea solicitată nu este în măsură să răspundă în termenul stabilit, aceasta notifică autorității solicitante fără întârziere și, în orice caz, în termen de trei luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului și data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns.

(6) În cazul în care autoritatea solicitată nu se află în posesia informațiilor solicitate și nu este în măsură să răspundă sau refuză să răspundă unei cereri de informații din motivele prevăzute la articolul 17, aceasta notifică autorității solicitante motivele sale fără întârziere și, în orice caz, în termen de o lună de la data primirii cererii.

SECȚIUNEA II

Schimbul automat obligatoriu de informații

Articolul 8

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații

(1) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru comunică autorității competente a oricărui alt stat membru, prin schimb automat, informațiile referitoare la perioadele de impozitare începând din 1 ianuarie 2014, care sunt disponibile cu privire la rezidenții din acel stat membru și la următoarele categorii specifice de venituri și de capital, astfel cum sunt acestea înțelese în temeiul legislației naționale a statului membru care comunică informațiile:

- (a) venituri din muncă;
- (b) remunerații plătite administratorilor și altor persoane asimilate acestora;
- (c) produse de asigurări de viață neacoperite de alte instrumente juridice ale Uniunii, în cazul schimbului de informații sau al altor măsuri similare;
- (d) pensii;
- (e) proprietatea asupra bunurilor imobile și venituri din bunuri imobile.

(2) Înainte de 1 ianuarie 2014, statele membre informează Comisia cu privire la categoriile enumerate la alineatul (1) referitor la care au informații disponibile. Acestea informează Comisia cu privire la orice modificări ulterioare care au fost aduse.

(3) Autoritatea competentă a unui stat membru poate indica autorității competente a oricărui alt stat membru faptul că nu dorește să primească informații referitoare la categoriile de venituri și de capital menționate la alineatul (1) sau că nu dorește să primească informații cu privire la venitul sau la

capitalul care nu depășește un anumit plafon. De asemenea, statul membru respectiv informează Comisia în acest sens. Orice stat membru poate fi considerat drept stat care nu dorește să primească informații în conformitate cu alineatul (1) în cazul în care nu informează Comisia despre oricare dintre categoriile cu privire la care posedă informații disponibile.

(4) Înainte de 1 iulie 2016, statele membre pun la dispoziția Comisiei în fiecare an statistici cu privire la volumul schimburilor automate și, în măsura posibilului, informații cu privire la costurile și beneficiile administrative și de altă natură relevante legate de schimburile care au avut loc și orice potențiale modificări, atât pentru administrațiile fiscale, cât și pentru terți.

(5) Înainte de 1 iulie 2017, Comisia va înainta un raport care va furniza o privire de ansamblu și o evaluare a statisticilor și a informațiilor primite cu privire la aspecte precum costurile administrative și alte costuri relevante și a avantajelor schimbului automat de informații, precum și aspecte practice legate de acestea. Dacă este oportun, Comisia va prezenta Consiliului o propunere privind categoriile de venit și capital și/sau condițiile prevăzute la alineatul (1), inclusiv condiția ca informațiile referitoare la rezidenții din alte state membre să fie disponibile.

Atunci când se examinează propunerea înaintată de Comisie, Consiliul evaluează consolidarea suplimentară a eficienței și funcționării schimbului automat de informații și creșterea standardului acestora în scopul de a prevedea că:

- (a) autoritatea competentă din fiecare stat membru comunică, prin intermediul schimbului automat, autorității competente din orice alt stat membru informații referitoare la perioada impozabilă care începe la 1 ianuarie 2017 cu privire la rezidenții din statul membru respectiv în ceea ce privește cel puțin trei dintre categoriile specifice de venit și capital enumerate la alineatul (1), deoarece acestea trebuie înțelese în contextul legislației naționale din statul membru care comunică informațiile; și
- (b) lista categoriilor de la alineatul (1) se va extinde pentru a include dividendele, câștigurile de capital și redevențele.

(6) Comunicarea informațiilor are loc cel puțin o dată pe an, în termen de șase luni de la sfârșitul anului fiscal din statul membru respectiv pe parcursul căruia au devenit disponibile informațiile.

(7) Comisia adoptă măsurile practice pentru schimbul automat de informații, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26 alineatul (2), înainte de datele prevăzute la articolul 29 alineatul (1).

(8) În cazul în care statele membre convin să facă automat schimb de informații referitoare la categorii suplimentare de venituri și de capital în cadrul unor acorduri bilaterale sau multilaterale pe care le încheie cu alte state membre, acestea comunică acordurile respective Comisiei, care le pune la dispoziția tuturor celorlalte state membre.

SECȚIUNEA III

Schimbul spontan de informații

Articolul 9

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din fiecare stat membru comunică autorității competente din orice alt stat membru interesat informațiile menționate la articolul 1 alineatul (1), în oricare dintre următoarele situații:

- (a) autoritatea competentă a unui stat membru are dovezi pe baza cărora presupune că pot exista pierderi fiscale într-un alt stat membru;
- (b) o persoană imposibilă obține o reducere sau o scutire de impozit într-un stat membru care ar putea determina o mărire a impozitului sau o obligație de plată a impozitului într-un alt stat membru;
- (c) afacerile între o persoană imposibilă dintr-un stat membru și o persoană imposibilă din alt stat membru sunt realizate printr-una sau mai multe țări, astfel încât să rezulte o scădere a impozitului în unul din cele două state membre sau în amândouă;
- (d) autoritatea competentă a unui stat membru are dovezi pe baza cărora presupune că poate avea loc o diminuare a impozitului în urma unor transferuri artificiale ale profiturilor în cadrul unor grupuri de întreprinderi;
- (e) informațiile transmise unui stat membru de către autoritatea competentă a altui stat membru au permis obținerea unor informații care pot fi importante în evaluarea impozitului datorat în cel de al doilea stat membru.

(2) Autoritățile competente din fiecare stat membru pot să comunice, prin schimb spontan, autorităților competente din celelalte state membre orice informații de care au cunoștință și care pot fi utile autorităților competente din celelalte state membre.

Articolul 10

Termene

(1) Autoritatea competentă căreia i se pun la dispoziție informațiile menționate la articolul 9 alineatul (1) transmite informațiile respective autorității competente a oricărui alt stat membru interesat, cât de curând posibil, dar nu mai târziu de o lună de la data la care informațiile au fost puse la dispoziție.

(2) Autoritatea competentă căreia i se comunică informațiile în temeiul articolului 9 confirmă, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea acestor informații autorității competente care le-a furnizat, fără întârziere și, în orice caz, în termen de cel mult șapte zile lucrătoare de la primire.

CAPITOLUL III

ALTE FORME DE COOPERARE ADMINISTRATIVĂ

SECȚIUNEA I

Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

Articolul 11

Domeniu de aplicare și condiții

(1) Prin acord între autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată și în conformitate cu condițiile stabilite de aceasta din urmă, funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă pot, în vederea schimbului de informații menționat la articolul 1 alineatul (1):

- (a) să fie prezenți în birourile în care își desfășoară activitatea autoritățile administrative ale statului membru solicitat;
- (b) să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat.

În cazul în care informațiile solicitate sunt incluse în documente la care funcționarii autorității solicitate au acces, funcționarii autorității solicitante primesc copii ale acestor documente.

(2) În măsura în care acest lucru este permis conform legislației statului membru solicitat, acordul menționat la alineatul (1) poate prevedea că, atunci când funcționarii autorității solicitante sunt prezenți în timpul anchetelor administrative, ei pot intervieva diverse persoane și pot examina diverse registre.

Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de funcționarii autorității solicitante este tratat de către autoritatea solicitată drept un refuz împotriva propriilor săi funcționari.

(3) Funcționarii abilitați de statul membru solicitant prezenți într-un alt stat membru în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

SECȚIUNEA II

Controale simultane

Articolul 12

Controale simultane

(1) Atunci când două sau mai multe state membre convin să efectueze controale simultane, fiecare pe teritoriul propriu, ale uneia sau mai multor persoane care prezintă un interes comun sau complementar, pentru a face schimb cu informațiile astfel obținute, se aplică alineatele (2), (3) și (4).

(2) Autoritatea competentă din fiecare stat membru identifică în mod independent persoanele pentru care intenționează să propună un control simultan. Ea notifică autorităților competente din celelalte state membre implicate orice cazuri pentru care propune efectuarea unui control simultan, indicând motivele acestei alegeri.

Autoritatea competentă indică perioada în care trebuie efectuate aceste controale.

(3) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru implicat decide dacă dorește să participe la controalele simultane. Aceasta confirmă autorității competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat.

(4) Autoritatea competentă din fiecare stat membru implicat desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

SECȚIUNEA III

Notificări administrative

Articolul 13

Cereri de notificare

(1) La cererea autorității competente a unui stat membru, autoritatea competentă a unui alt stat membru comunică destinatarului, în conformitate cu normele care reglementează notificarea actelor similare în statul membru solicitat, toate actele și deciziile emise de autoritățile administrative ale statului membru solicitant și care se referă la aplicarea pe teritoriul său a legislației privind taxele și impozitele reglementate de prezenta directivă.

(2) Cererile de notificare precizează obiectul actului sau al deciziei care trebuie notificate și indică numele și adresa destinatarului, precum și orice alte informații care pot facilita identificarea acestuia.

(3) Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitantă cu privire la răspunsul său la cererea respectivă și îi comunică, în special, data notificării destinatarului în privința actului sau a deciziei.

(4) Autoritatea solicitantă face o cerere de notificare în temeiul prezentului articol numai în cazul în care nu este în măsură să efectueze notificarea în conformitate cu normele care reglementează notificarea instrumentelor în cauză în statul membru solicitant sau în cazul în care o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate. Autoritatea competentă a unui stat membru poate transmite orice document prin poștă recomandată sau prin poștă electronică în mod direct unei persoane aflate pe teritoriul unui alt stat membru.

SECȚIUNEA IV

Feedback

Articolul 14

Condiții

(1) În cazul în care o autoritate competentă furnizează informații în temeiul articolului 5 sau 9, aceasta poate solicita autorității competente care primește informațiile să transmită feedback cu privire la informațiile primite. În cazul în care se solicită feedback, autoritatea competentă care a primit informațiile transmite feedbackul autorității competente care a furnizat informațiile, fără a aduce atingere normelor privind secretul fiscal și protecția datelor, aplicabile în statul său membru, în cel mai scurt timp posibil și în termen de cel mult trei luni de la momentul în care se cunoaște rezultatul utilizării informațiilor solicitate. Comisia stabilește măsurile practice în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

(2) Autoritățile competente ale statelor membre transmit anual celorlalte state membre feedback cu privire la schimbul automat de informații, în conformitate cu măsurile practice convenite bilateral.

SECȚIUNEA V

Schimbul de experiență și de bune practici

Articolul 15

Domeniu de aplicare și condiții

(1) Împreună cu Comisia, statele membre examinează și evaluează cooperarea administrativă prevăzută de prezenta directivă și fac schimb de experiență în scopul îmbunătățirii acestei cooperări și, dacă este cazul, al elaborării unor norme în domeniile respective.

(2) Alături de Comisie, statele membre pot elabora orientări cu privire la orice aspect considerat necesar pentru schimbul de bune practici și schimbul de experiență.

CAPITOLUL IV

CONDIȚII APLICABILE COOPERĂRII ADMINISTRATIVE

Articolul 16

Transmiterea de informații și documente

(1) Informațiile comunicate între statele membre sub orice formă conform prezentei directive intră sub incidența secretului profesional și se bucură de protecția conferită informațiilor de acest tip în temeiul legislației interne a statului membru care le primește. Astfel de informații pot fi utilizate pentru administrarea și aplicarea legislației interne a statelor membre referitoare la taxele și impozitele menționate la articolul 2.

Aceste informații pot fi utilizate, de asemenea, pentru evaluarea și aplicarea altor taxe și impozite prevăzute la articolul 2 din Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri⁽¹⁾ sau pentru evaluarea și aplicarea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială.

De asemenea, acestea pot fi folosite în legătură cu procedurile judiciare și administrative care pot implica sancțiuni, inițiate ca urmare a încălcării legislației fiscale, fără a aduce atingere normelor și dispozițiilor generale care reglementează drepturile acuzaților și martorilor în cadrul acestor proceduri.

(2) Informațiile și documentele primite conform prezentei directive pot fi utilizate în alte scopuri decât cele menționate la alineatul (1), cu permisiunea autorității competente a unui stat membru care comunică informații conform prezentei directive și numai în măsura în care acest lucru este permis în temeiul legislației statului membru al autorității competente care primește informațiile. O astfel de permisiune se acordă dacă informațiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în statul membru al autorității competente care comunică informațiile.

(3) Dacă o autoritate competentă a unui stat membru consideră că informațiile primite de la autoritatea competentă a unui alt stat membru pot fi utile, în scopurile menționate la alineatul (1), autorității competente a unui al treilea stat membru, le poate transmite acesteia din urmă, cu condiția ca această transmisie să respecte normele și procedurile prevăzute de prezenta directivă. Aceasta informează autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile cu privire la intenția sa de a împărtăși informațiile respective unui stat membru terț. Statul membru din care provin informațiile se poate opune împărtășirii informațiilor respective în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii comunicării din partea statului membru care dorește să împărtășească informațiile.

(4) Permișiunea de a utiliza în temeiul alineatului (2) informațiile transmise în temeiul alineatului (3) poate fi acordată

numai de către autoritatea competentă a statului membru de unde provin informațiile.

(5) Informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente, precum și copiile certificate sau extrasele din aceste documente, obținute de autoritatea solicitată și comunicate autorității solicitante în temeiul prezentei directive pot fi invocate ca dovezi de către organismele competente ale statului membru solicitant, în același mod ca informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente similare furnizate de o autoritate din statul membru respectiv.

Articolul 17

Limite

(1) Autoritatea solicitată dintr-un stat membru furnizează autorității solicitante dintr-un alt stat membru informațiile menționate la articolul 5, cu condiția ca autoritatea solicitantă să fi epuizat sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit.

(2) Prezenta directivă nu impune unui stat membru solicitat obligația de a efectua anchete sau de a comunica informații, în cazul în care efectuarea acestor anchete sau obținerea informațiilor respective pentru propriile scopuri ar fi contrară legislației aceluia stat membru.

(3) Autoritatea competentă a unui stat membru solicitat poate refuza să furnizeze informații, în cazul în care statul membru solicitant nu este în măsură, din motive juridice, să furnizeze informații similare.

(4) Furnizarea de informații poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.

(5) Autoritatea solicitată comunică autorității solicitante motivele refuzului de a răspunde la cererea de informații.

Articolul 18

Obligații

(1) În cazul în care un stat membru solicită informații în temeiul prezentei directive, statul membru solicitat recurge la mecanismul său de colectare de informații pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă acestea nu îi sunt necesare pentru propriile scopuri fiscale. Această obligație nu aduce atingere articolului 17 alineatele (2), (3) și (4), ale căror dispoziții nu pot fi în niciun caz interpretate în sensul autorizării unui stat membru solicitat să refuze furnizarea informațiilor pentru simplul motiv că acestea nu prezintă un interes național.

⁽¹⁾ JO L 84, 31.3.2010, p. 1.

(2) Dispozițiile articolului 17 alineatele (2) și (4) nu pot fi în niciun caz interpretate ca permițând unei autorități solicitate a unui stat membru să refuze furnizarea de informații pentru simplul motiv că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent sau de administrator, sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot refuza transmiterea informațiilor solicitate în cazul în care aceste informații se referă la perioade de impozitare dinainte de 1 ianuarie 2011, iar transmiterea unor astfel de informații ar fi putut fi refuzată pe baza articolului 8 alineatul (1) din Directiva 77/799/CEE dacă ar fi fost solicitate înainte de 11 martie 2011.

Articolul 19

Lărgirea cooperării extinse oferite unei țări terțe

Atunci când un stat membru oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezenta directivă, statul membru respectiv nu poate refuza o astfel de cooperare extinsă cu niciunul dintre celelalte state membre care doresc să inițieze o astfel de cooperare extinsă reciprocă cu statul membru respectiv.

Articolul 20

Formulare-tip și formate electronice

(1) Cererile de informații și de anchete administrative formulate conform articolului 5 și răspunsurile aferente, confirmările de primire, cererile de informații generale suplimentare și declarațiile de incapacitate sau de refuz în temeiul articolului 7 se trimit, în măsura posibilului, pe baza unui formular-tip adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

Formularele-tip pot fi însoțite de rapoarte, declarații sau orice alte documente, precum și de copii certificate sau de extrase din acestea.

(2) Formularul-tip menționat la alineatul (1) include cel puțin următoarele informații care trebuie furnizate de către autoritatea solicitantă:

(a) identitatea persoanei care face obiectul examinării sau al anchetei;

(b) scopul fiscal urmărit.

În măsura cunoscută și în acord cu evoluțiile internaționale, autoritatea solicitantă poate furniza numele și adresa oricărei persoane despre care se crede că deține informațiile solicitate, precum și orice element care poate facilita colectarea de informații de către autoritatea solicitată.

(3) Informațiile spontane și confirmarea acestora, prevăzute la articolele 9 și, respectiv, 10, cererile de notificări administrative prevăzute la articolul 13 și feedbackul prevăzut la articolul 14 se transmit prin intermediul formularului-tip adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

(4) Schimbul automate de informații prevăzut la articolul 8 se efectuează utilizând un format electronic standardizat conceput pentru facilitarea unui astfel de schimb automat și bazat pe formatul electronic existent în temeiul articolului 9 din Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi⁽¹⁾, care trebuie utilizat pentru toate tipurile de schimburi automate de informații, adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

Articolul 21

Măsuri practice

(1) Informațiile comunicate în temeiul prezentei directive se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua CCN.

Dacă este necesar, Comisia adoptă măsurile practice necesare pentru punerea în aplicarea a primului paragraf în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).

(2) Comisia este însărcinată să efectueze orice adaptare a rețelei CCN necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip între statele membre.

Statele membre sunt însărcinate să efectueze orice adaptare a sistemelor lor necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip prin intermediul rețelei CCN.

Statele membre renunță la orice cerere de rambursare a cheltuielilor ocazionate de aplicarea prezentei directive, exceptând, după caz, cheltuielile cu onorariile plătite experților.

(3) Persoanele acreditate în mod corespunzător de Autoritatea de acreditare în materie de securitate a Comisiei pot avea acces la informațiile în cauză numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreținerea și dezvoltarea rețelei CCN.

(4) Cererile de cooperare, inclusiv cererile de notificare, și documentele anexate pot fi redactate în orice limbă aleasă de comun acord de autoritatea solicitată și autoritatea solicitantă.

Cererile respective sunt însoțite de o traducere în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru al autorității solicitate numai în situații speciale, când autoritatea solicitată motivează cererea de traducere.

⁽¹⁾ JO L 157, 26.6.2003, p. 38.

*Articolul 22***Obligații speciale**

- (1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru:
 - (a) a asigura o coordonare internă eficientă a măsurilor de organizare menționate la articolul 4;
 - (b) a stabili o cooperare directă cu autoritățile celorlalte state membre, menționate la articolul 4;
 - (c) a asigura buna funcționare a sistemului de cooperare administrativă prevăzută de prezenta directivă.
- (2) Comisia comunică fiecărui stat membru orice informații generale privind implementarea și aplicarea prezentei directive pe care le primește și pe care este în măsură să le furnizeze.

CAPITOLUL V

RELAȚIILE CU COMISIA*Articolul 23***Evaluare**

- (1) Statele membre și Comisia examinează și evaluează funcționarea sistemului de cooperare administrativă prevăzută de prezenta directivă.
- (2) Statele membre transmit Comisiei orice informații pertinente necesare pentru evaluarea eficacității cooperării administrative prevăzute de prezenta directivă în ceea ce privește combaterea fraudei și a evaziunii fiscale.
- (3) Statele membre transmit Comisiei o evaluare anuală a eficacității schimbului automat de informații prevăzută la articolul 8, precum și rezultatele practice obținute. Formularul și condițiile de transmitere a evaluării anuale se adoptă de către Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 26 alineatul (2).
- (4) Comisia stabilește, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26 alineatul (2), o listă cu datele statistice care urmează să fie furnizate de statele membre în vederea evaluării prezentei directive.
- (5) În conformitate cu dispozițiile aplicabile autorităților din Uniune, Comisia păstrează confidențialitatea informațiilor care îi sunt comunicate în temeiul alineatelor (2), (3) și (4).
- (6) Informațiile comunicate Comisiei de un stat membru în temeiul alineatelor (2), (3) și (4), precum și orice raport sau document elaborat de Comisie pe baza acestor informații pot fi transmise altor state membre. Astfel de informații transmise într-o manieră secretă profesională și beneficiază de protecția acordată informațiilor asemănătoare conform legislației interne a statului membru care le-a primit.

Rapoartele și documentele întocmite de Comisie, menționate la prezentul alineat, pot fi utilizate de statele membre doar în scopuri analitice, dar nu se publică și nici nu se pun la dispoziția unei alte persoane sau a unui alt organism fără acordul expres al Comisiei.

CAPITOLUL VI

RELAȚII CU ȚĂRILE TERȚE*Articolul 24***Schimbul de informații cu țările terțe**

- (1) În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru primește de la o țară terță informații care sunt în mod previzibil relevante pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale acestui stat membru în privința taxelor și impozitelor menționate la articolul 2, autoritatea respectivă poate, în măsura în care acest lucru este permis în temeiul unui acord cu țara terță respectivă, să comunice aceste informații autorităților competente ale statelor membre pentru care ar putea fi utile și oricărei autorități solicitante.
- (2) Autoritățile competente pot transmite unei țări terțe, conform normelor interne privind comunicarea datelor cu caracter personal către țările terțe, informații obținute în temeiul prezentei directive, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

- (a) autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile și-a dat acordul cu privire la comunicarea acestora;
- (b) țara terță în cauză s-a angajat să coopereze pentru strângerea dovezilor care să ateste caracterul neregular sau ilegal al tranzacțiilor care par să contravină legislației fiscale sau să constituie o încălcare a acesteia.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE*Articolul 25***Protecția datelor**

Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive fac obiectul dispozițiilor de punere în aplicare a Directivei 95/46/CE. Totuși, în scopul aplicării corecte a prezentei directive, statele membre limitează domeniul de aplicare a obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 10, articolul 11 alineatul (1), articolele 12 și 21 din Directiva 95/46/CE, în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor menționate la articolul 13 alineatul (1) litera (e) din directiva respectivă.

*Articolul 26***Comitetul**

(1) Comisia este asistată de un comitet denumit „Comitetul pentru cooperare administrativă în domeniul fiscal”.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE.

Termenul prevăzut la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se fixează la trei luni.

*Articolul 27***Raportare**

La fiecare cinci ani de la 1 ianuarie 2013, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentei directive.

*Articolul 28***Abrogarea Directivei 77/799/CEE**

Directiva 77/799/CEE se abrogă de la 1 ianuarie 2013.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

*Articolul 29***Transpunere**

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și dispozițiile administrative necesare respectării prezentei directive de la 1 ianuarie 2013.

Totuși, acestea pun în aplicare actele cu putere de lege și dispozițiile administrative necesare respectării articolului 8 al prezentei directive de la 1 ianuarie 2015.

Acestea informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre prevăd metodele de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 30***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 31***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 februarie 2011.

Pentru Consiliu

Președintele

MATOLCSY Gy.
